

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. V. Aliæ Christi nascentis imagines & umbræ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

uero, Tollite me, inquit, & mittite in mare, & cessabit mare a vobis. Sævam in hoc coortam tempestatem sedavit Christus verus Ionas, qui sese in celo in hos laborum & dolorum fluctus sponte præcipitem abiecit. Aut quemadmodum loquitur beatus Maximus, Christum in has mundi procellas uteris maternus effudit.

Præcipitatus in oceanum Ionas, ab immani cæto haustus est, in tridui vivum, sed minime digerendum pabulum. Postquam è vêtre ceti denuò in aurar emer- sit, Niniven contendit, & poenitentiam promulgavit. Christus vix utero Virginis egressus, clamavit & poenitentiam indixit orbi. Iam clamat exemplo, ait Bernardus, quod postea prædicaturus est verbo. Clamat stibulum poenitentiam; clamat præsepe, clamant lacryme, clamant panni. Reverà quidquid in Christo infante divinissimo cernimus, aut audimus, silens clamor est, & potens ad poenitentiam exhortatio. Vti autem egressus est Ionas è civitate illà grandi, ita Christus è celo Ionas ad Orientem civitatis sedet; Christus sui natalis locum Bethlehem oppidum ad Orientem situm elegit. Ionas extemporalem opacantem silvulam & umbraculum sibi textit ex hederà, & subter illud in umbrà consedit; Christus sibi merè è carne humanà fecit umbraculum, & sub eo in hac vitæ nocte & mortis umbrà latuit. Sed sicuti Deus præparavit Ionæ hederam, & hederæ vermem, qui lætissimam illam textilem umbram omnem depascere; Ita celestis Pater, Filio in natali nocte misit cantantes Angelos, gratulantes pastores, adorantes reges; stellam denique nati regis nunciã, fulgere iussit in celo; sed misit etiam vermiculosum Herodem; qui antecedens omne gaudium immani cæde dissipavit. Hæ rerum humanarum vices sunt, læta omnia tristibus permixta, amaris dulcia, mel & fel ubique conunctissima. Quod circa Christi ortum luculenter est videre. Observavit Ioseph sponsam gravidam; en mæror & timor. Sed mox adfuit Angelus, qui timorem adimeret. Vidit Ioseph puerum caelestem natum; en abundantis gaudium. Sed mox tota civitas turbatur. Rex furit & ad necem quærit puerum. Sed & hunc mærorem alia sopivit lætitia. Apparet stella, adorant magi; sed nec istud diuturnum fuit gaudium, mox iterum formido, iterumque periculum. Herodes mortem machinatur puero; fugiendum est, & in remotas tras transfundendum. Sed & hæc suum vidit finem tristitia: solatur Angelus, & ab exilio revocat: nec tamen procul est metus, impetrante Archelao Herodis filio. Hæc risus & lacrymarum mixtura, locis omnibus invenitur. In celo vinum meracum ponitur; gaudium non mixtum, imperturbatum, purissimum.

S. V. Alia Christi Nascantis imagines & umbra.

Saltes regius futurorum præcius, canebat olim. Inclinauit calos, & descendit, & caligo sub pedibus eius. Nunc autem non calos Deus, sed Regem calorum inclinauit Virgo, & reclinauit eum in præsepio. Hunc ipsum Dei descensum Davidi visum, videns & Sapientia, Cim enim, inquit, quietum silentium contineret omnia, & nox in suo cursu medium iter haberet, omnipotens sermo tuus exiliens de celo, à regalibus sedibus, durus debellator in mediâ exterminii terr. in prosluit: usque ad celum attingebat stans in terrâ. De hoc Numinis descensu divus Fulgentius, Solus descendit Dominus, inquit, ut multos elevarer; humiliavit se Rex noster, ut suos milites exaltaret. Equus est iste Rex & pauper, & dives, humilis & sublimis; qui portatur ut parvulus, adora ut Deus; parvulus in præsepio, immensus in celo; vilis in pannis, pretiosus in stellis.

Cum Ionas vates (de quo supra demonstratum est) Niniven rotam dicendo excitasset ad poenitentiam, Rex ipse Ninives, promulgatâ mortis sententiã, è Tollo descendit, purpuram & diadema posuit, sine sce-

ptro mantus celo attendit, regem omnem exiit; cine- remi, facimus, lacrymas, rejunia sibi totique Ninive iudixit. Christus Dei filius additâ mortis tententiã in nos prolata, idem; quod rex Ninivitanus fecit. Hoc Bernardus eleganter ac piè profecutus: Ladebam ego, inquit, fors in plateâ, & in secreto regalis cubiculi super me ferebatur iudicium mortis. Audivit hoc Vnigenitus eius, exiit postea diademate; sacco vestitus, aspersus cinere caput, nudus pedes, flens & ejulans, quid morte damnatus esset servulus eius in tuor illum subitò procedentem, super eo noxiam, causam percunctor; & audio. Quid facturus sum? Adhuc ludam, & deludam lacryma eius? Plane si infans sum & mentis inops, non sequar eum, nec simul cum lugente lugobo. Ecce unde pudor? Dolor & timor unde? Vtique quia ex consideratione remedi, periculi mei astimo quantitatem. Nesciebam, sanus mihi videbar, & ecce mittitur Virginis filius, Filius Dei altissimi, & jubetis occidi: ut vulneribus meis pretioso sanguis sui balsamo medeatur. Agnosce ô homo quam gravia sunt vulnera; pro quibus necesse est Dominum Christum vulnerari. Si non essem hæc ad mortem, & mortem sepiorem, nunquam pro eorum remedio Dei Filium moveretur. Nobis jam idem faciendum, quod Ninivitis regem suum emulantibus.

Querebatur olim per Isaiam Deus, Angiter totâ die nomen meam blasphematur. Quando igitur Rex cæli descensus in terram, non nisi atroces voces & inopia verba in se præcierat effundenda, suos secum è celo musicos aulicos adduxit. Hinc illæ in Iobi carmine quæstiones: Vbi eras, quando ponebam fundamenta terræ? indica mihi, si habes intelligentiam. Cum me laudarent astra matutina, & jubilarent omnes filii Dei. Verè Deus in grammis incunabulis fundamenta terræ novæ composuit: verè tunc omnes filii Dei, Angeli beatissimi jubilarunt.

S. VI. Complura alia, que Christi Domini Natalem adumbrarunt.

Rex Israël Achab (quod Regum facti produnt) mutavit habitum suum, & ingressus est bellum. Christus Rex Israël mutavit habitum, & præsepi, paleis, stibulo, pannis, fame, siti, lacrymis, extremâ paupertate suam divinitatem textit; pro hastâ & gladio scenum & stipulas, pro ferreo thorace pannos, pro scuto habuit præsepe. Ita alienis quidem & hostibus ignotus fuerat, notus tamen suis, à quibus Salvator & Dominus est appellatus. Imò & regem Israël vel ipsi hostes in cruce pendentem nominarunt. Et quantus Rex iste? Rex Adonibzeec jam captivus de seipso dixit: Septuaginta reges amputatis manuum ac pedum summitatibus, colligebant sicut mensâ meâ ciborum reliquias. Rex sanè potens sit, qui tot generosos regios canes alat sub mensâ suâ. Sed quid ille ad istum Regem regum & dominatum Dominum, licet in cunis positum? qui pariter de seipso, Meæ sunt, inquit, omnes fera silvarum, jumenta in montibus & boves. Cognovi omnia volatilia cali, & pulchritudo agri mecum est. Si esuriero, non dicam tibi: meus est enim orbis terræ, & plenitudo ejus. Nihilominus

Feno jacere pertulit, Præsepe non abhorruit, Parvòque lacte pastus est, Per quem nec ales esurit.

Opulentissimus est Rex iste, atque potentissimus, sed bellum sanè è ruentum ingressurus.

Romana bellua Nero Imperator, objecturus Nero Christianos canum dentibus lacerandos, eos prius ferarum pelibus dedit insuendos, ut tantò avidius canum rabies in illos grassaretur: Christus ut invadendi sui audaciam faceret hosti, nostræ mortalitatis sacco sese induit.

Samueli Bethlehem ingresso, seniores oppidi occursum prodierunt, dixeruntque: Pacificusne est ingressus tuus? Est, ad, pacificus: ad immolandum Domino veni, san-

Vertical text in the left margin, including references to 'Christus', 'Iona', and 'Herodes'.

Large handwritten notes in the right margin, including the name 'MAGNUS' and other illegible text.